

Αριθ. 27.

ΤΟΥΣ Ε.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ετήσια. Φοίνικες 36
Εξαμηνιαία. 18
Τριμηνιαία. 9

Λίσσυνδρομαί γίνονται ενταύθα μὲν ἐν τῇ Γραφείῳ
τῆς Εφημερίδος, εἰς ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ Κρα-
τοῦς, παρὰ ταῖς Ἐπιστάταις τοῦ Ταχυδρομείου.

ΓΕΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ΕΝ ΑΙΓΙΝΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ, 2 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1830.

Πράξεις τῆς Κυβερνήσεως.

Αρ. 68. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ περίσυστάσεως τῆς μνημονίας ὑπ' Αρ. 67 ψήφισμα
ὁφείοντες κατα συνέπειαν τούτου νὰ κανονίσωμεν καὶ τὰς περί διαθηκῶν
διατυπώσεις:

Λαβύσαντες καὶ τὴν γνώμην τῆς Γερουσίας,

Ψηφίζομεν.

1. Ἡ διαθήκη εἶναι ἡ δημοσία, ἡ μυστική, ἡ ιδιώγραφος, ἡ προφορική.
2. Ἐκάστη ἀπὸ αὐτὰς ἔχει ἰδίους τύπους, τῶν ὧν ἡ ἀθέτησις ἀκυρ-
οῖται τὴν διαθήκην.
3. Ἡ δημοσία διαθήκη εἶναι ἐκείνη, τὴν ὧν καταχωρεῖ ὁ Μνήμων εἰς
τὸ βιβλίον τοῦ, δεχόμενος τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου, παρόντων
τριῶν μαρτύρων ἢ τεσσάρων, ἂν ὁ διαθέτης δὲν ἤθελῃ νὰ γράψῃ.
4. Ὁ Μνήμων χρεώσται νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πράξεως τὸν
ἐκδότην, διὰ τοῦ ὁποίου προσκαλεῖται νὰ παρευρισκῇ εἰς τὸν διαθέτην,
καὶ νὰ ἀναφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν οἰκίαν καὶ ἐνορίαν τοῦ διαθέτου καὶ τῶν
μαρτύρων.
5. Ὁ Μνήμων χρεώσται νὰ γνωρίζῃ τὸν διαθέτην καὶ τοὺς μάρτυρας, καὶ
νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ διαθέτης ἔχῃ σώας τὰς φρένας τοῦ ὁρῶντος τοὺς μάρτυ-
ρας νὰ φυλάξωσι μυστικόν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ διαθέτου, ὅ,τι ἀκούσωσιν,
ἀναφέρει τὸ ὅλον εἰς τὴν διαθήκην, καὶ καταχωρεῖ ὅσα εἶπῃ ὁ διαθέτης,
χωρὶς νὰ κάμῃ κάμμίαν παρατήρησιν.
6. Ὅταν ὁ διαθέτης τελειώσῃ τὰς διατάξεις τοῦ, ὁ Μνήμων τὸν ἐρωτᾷ
ἂν ἔχῃ ἄλλο τι νὰ προσθήσῃ καὶ ἂν ἀποκριθῇ ὅτι δὲν ἔχει, τὸν ἐνθυμίζει
ν' ἀφήσῃ ἐλεημοσύνην εἰς φιλοanthropικά καταστήματα, καὶ ἵππαιτα προσκαλεῖ
αὐτὸν καὶ τοὺς μάρτυρας ν' ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης, ἡ ὅποια
ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν Μνήμονα.
7. Οἱ μάρτυρες, πρὶν ὑπογράψωσι τὴν διαθήκην, εἶναι ὑπόχρεοι νὰ τὴν
παρατηρήσωσι καὶ νὰ τὴν ἀναγνώσωσιν.
8. Ἐὰν εἰς δημοσίαν διαθήκην παραμεινῇ κἀνείς τῶν ἀνωτέρω τύπων,
ἐκτὸς τῆς ἀκυρώσεως αὐτῆς, ὁ Μνήμων καθυποβάλλεται εἰς τὰς ζημίας καὶ
τὰ δόξα, ἂν συμβοῦν, καὶ ἐξόνεται.
9. Ἀφοῦ ἡ διαθήκη ὑπογράψῃ, ὁ Μνήμων κάμνει ἀμέσως ἀντίγραφον
αὐτῆς ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τοὺς ἰδίους, τὸ σφραγίζει μὲ τὴν δημοσίαν σφρα-
γίδα μὲ βουλοκῆρ, καὶ τὸ διευθύνει ἀμέσως εἰς τὸν χαρτοφύλακα τῆς
ἐπαρχίας.
10. Ἡ ὑπογραφή τοῦ ἀντιγράφου διαλαμβάνει, ὅτι τὸ περιεχόμενον εἶναι
ἀντίγραφον τῆς διαθήκης τοῦ θείντος, καὶ φέρει τὸν ἀριθμὸν τοῦ βιβλίου καὶ
τοῦ φύλλου, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι καταχωρημένον τὸ πρωτότυπον, τὸν ἀριθμὸν
τῆς πράξεως, τὴν ὥραν, τὴν ἡμέραν, τὸ ἔτος, καὶ τὸν τόπον, καὶ τὴν ὑπο-
γραφήν τοῦ μνημόνου.
11. Ἄν ὁ Μνήμων εὐθὺς μετὰ τὴν καταχώρησιν τῆς διαθήκης εἰς τὸ βι-
βλίον τοῦ δὲν γράψῃ καὶ τὸ ἀντίγραφον, καταδικάζεται εἰς χρηματικὴν
ποινὴν ἑξ ὀλιγωτέρων τῶν ἑκατὸν εἰκοσι Φοινίκων, καὶ εἰς ἀργίαν ἑξ μηνῶν
το ὀλιγότερον.
12. Ἄν, ἐνῶ ἀντιγράφεται ἡ διαθήκη, ἐπέλθῃ εἰς τὸν διαθέτην ἀνικανότης
τοῦ ὑπογράφειν ἢ θάνατος, γίνεται μνηεὶα τοῦ συμβῶντος ἐν παρενθήσει, καὶ
ἵππαιτα, ἂν ἡ ἀντιγραφή δὲ εἶναι τελειωμένη, ἐξακολουθεῖται μέχρι τέλους.
13. Ὁ Μνήμων χρεώσται νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν ἐκθεσιν τῆς θέλησεως τοῦ
διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους τοῦ, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὰς ἐννοίας τοῦ.
14. Ἄν, ἀπὸ γράφῃ καὶ κλεισθῇ ἡ διαθήκη, ὁ διαθέτης θέλῃ νὰ κάμῃ
κάμμίαν προσθήκην, γίνεται μνηεὶα τούτου, καὶ πρὶν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν

μαρτύρων καταχωρεῖται ἀμέσως ἡ προσθήκη, ἡ ὅποια ὑπογράφεται κατὰ
τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς διαθήκης· εἰ δὲ μάρτυρες καὶ ὁ διαθέτης ἐπαναλαμ-
βάνουν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου.

15. Ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν δυνήθῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκφράσιν τῆς τε-
λευταίας θέλησεώς τοῦ, ἡ ἀπεθάνῃ, τὸ καταχωρηθὲν μέρος ὡς μηδὲν λογί-
ζεται· ἂν ὅμως συνέρχομενος θέλῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διακρίψαν δια-
θήκην, ἡ παρουσία τῶν αὐτῶν μαρτύρων εἶναι ἀναγκαία· ἄλλως, ἡ διαθήκη
εἶναι ἀκυρὸς.

16. Ὁ Μνήμων δὲν ἡμπορεῖ νὰ λάβῃ λεγάτον, οὔτε νὰ γένῃ ἐπίτροπος
τῶν ὁρφανῶν, ἡ ἐκτελεστής τῆς διαθήκης.

17. Ἄν ὁ διαθέτης ἀτεκνὸς ὦν ἀφήσῃ εἰς τὴν γυναῖκά τοῦ τὴν ἐπικαρ-
πίαν τῆς περιουσίας τοῦ, ὁ Μνήμων χρεώσται νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἂν ἡ γυνὴ ὑπαγ-
δραυμένη ἐκ δευτέρου θέλῃ ἀπολαμβάνει τὴν ἐπικαρπίαν.

18. Εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Μνήμων γράφει τὴν διαθήκην, δὲν πρέπει νὰ
παρευρίσκωνται εἰμὴ ὁ διαθέτης καὶ οἱ μάρτυρες· ἂν δὲ παρευρεθῶσι καὶ
ἄλλοι, ἡ διαθήκη εἶναι ἀκυρὸς, καὶ ὁ Μνήμων ἐκόνεται.

19. Ἄν ὁ διαθέτης εἶναι κωφός, ἀναγινώσκει ὁ ἴδιος τὴν διαθήκην, καὶ
ἂν, κωφός ὦν, δὲν ἤθελῃ νὰ ὑπογράψῃ, τότε ἡ διαθήκη ὑπογράφεται ἀπὸ
διπλοῦν ἀριθμὸν μαρτύρων· ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν ὁ διαθέτης
εἶναι τυφλός.

20. Μυστικὴ διαθήκη εἶναι ἡ γραφομένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν
διαθέτην, ἡ γραφομένη κατ' ἄλλου καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν γράψαντα καὶ
τὸν διαθέτην, ἐμολογούμενη ἐνώπιον τοῦ Μνημόνου, ὅστις καταγράφει τὴν
ἐμολογίαν, καὶ παραδίδομένη εἰς τὸν χαρτοφύλακα τῆς ἐπαρχίας.

21. Ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος,
τὸν τόπον καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ γράψαντος, ἂν εἶναι ἄλλος,
εἰς ἑκάστην σελίδα.

22. Ὁ Μνήμων, ὅστις ἔγραψε τὴν μυστικὴν διαθήκην, δὲν ἡμπορεῖ νὰ
δεχθῇ τὴν ἐμολογίαν.

23. Ὅταν ὁ διαθέτης παρευρίσκηται εἰς τὸν μνήμονα τὴν διαθήκην τοῦ,
οὔτος χρεώσται νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἶναι εἰς τὰς φρένας τοῦ, καὶ νὰ τὸν ἐρω-
τήσῃ ἐμπροσθεν τριῶν μαρτύρων ἂν ἡ διαθήκη ἐγγράφῃ καὶ ὑπεγράψῃ ἀπὸ
αὐτόν.

24. Ἄν ὁ διαθέτης ἐμολογήσῃ ὅτι ἡ διαθήκη ἐγγράφῃ καὶ ὑπεγράψῃ ἀπὸ
τὸν ἴδιον, ὁ Μνήμων σημειώνει εἰς τὸ βιβλίον τῶν διαθηκῶν τὴν ἐμφάνισιν
τοῦ διαθέτου, τὴν ἐρώτησιν, καὶ ἀπόκρισιν, καὶ τὴν θέλησιν τοῦ, τὸ νὰ παρα-
κατατεθῇ ἡ διαθήκη τοῦ ἂν δὲν εἶναι ἐσφραγισμένη, ἀμέσως σφραγίζεται
ἀπὸ τὸν διαθέτην· ὁ δὲ Μνήμων ἐπιγράφει ἐπισθεν αὐτῆς τὴν ἡμέραν, τὸν
μῆνα, τὸ ἔτος καὶ τὸν τόπον, τὸ ὄνομα καὶ παρὸνομα τοῦ διαθέτου, τὸν ἀριθ-
μὸν τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ φύλλου, ὅπου ἐσημειώθη ἡ ἐμφάνισις, καὶ ἡ ἐπιγρα-
φή αὕτη ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν μνήμονα.

25. Ὁ Μνήμων χρεώσται νὰ ὑπεθυμίσῃ εἰς τὸν διαθέτην, ὅτι, ἂν ἡ δια-
θήκη δὲν εἶναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον κατὰ τὴν
ἐμολογίαν τοῦ, εἶναι ἀκυρὸς· ἡ ἐρώτησις αὕτη καταχωρεῖται εἰς τὴν πράξιν
τῆς ἐμφανίσεως.

26. Ἀντίγραφον τῆς πράξεως τῆς ἐμφανίσεως ὑπογεγραμμένον ἀπὸ
τὸν διαθέτην, τοὺς μάρτυρας καὶ τὸν μνήμονα, στέλλεται μὲ τὴν διαθήκην
εἰς τὸν χαρτοφύλακα τῆς ἐπαρχίας, ὅστις χρεώσται νὰ δώσῃ ἀποδείξιν τῆς
παραλαβῆς.

27. Ἄν ὁ διαθέτης φανερώσῃ ὅτι ἡ μυστικὴ διαθήκη, τὴν ὅποιαν ἐμφανί-
ζει, οὔσα γεγραμμένη ἀπὸ ἄλλον, καὶ μόνον ὑπεγράψῃ ἀπὸ αὐτόν, ὁ Μνήμων
διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ γράψαντος τὴν διαθήκην,
ἀφοῦ ἀπομακρύνῃ τοὺς μάρτυρας ὥστε μόνον νὰ βεβαιώσῃ καὶ νὰ μὴ ἀκούω-
σιν, ἀνοίγει τὴν διαθήκην, ἀναγινώσκει τὸ περιεχόμενον, τὴν ἐγχειρίζει εἰς
τὸν διαθέτην, προσκαλεῖ τοὺς μάρτυρας νὰ πλησιάζωσι, καὶ, παρόντων αὐτῶν,
ἐρωτᾷ τὸν διαθέτην, ἂν τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ εἴγραφον, τὸ ὅποιον ἀνέγνω-
σεν ἐνώπιον τοῦ, εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἀληθὴς θέλησίς τοῦ· ἂν αὐτὸς ἀπο-
κριθῇ καταφατικῶς, ὁ Μνήμων δέχεται τὴν διαθήκην, ἡ ὅποια σφραγίζεται.

από τον διαθέτην, και γίνεται μνημία του όλου εις την πράξιν της έμφρασης, ή όποία υπογράφεται, ως άνωτέρω.

38. Ο κωφός, ή τυφλός και βουβός, και ό μὴν ήξεύρων νά γράψῃ, δέν παρουν νά κάμουν μυστικήν διαθήκην.

39. Εκάστη αθέτησις των άνωτέρω τύπων, άκυρώνει την μυστικήν διαθήκην· ό δέ Μνήμων καθυποβάλλεται εις τας ζημίας και τά διάφορα, άν συμβούν, και καταδικάζεται εις άργίαν, ή εξόνεται κατά τό βάρος του ταισματος.

30. Διά πάσαν ύστερωτέραν αλλοίωσιν εις τό αντίγραφον της πράξεως ή έμφανίστως, ή εις την υπογραφήν της μυστικής διαθήκης, ή εις την αποσπασμένην πρὸς τὸν χαρτοφύλακα, ή διαθήκη δέν άκυρούται, άλλ' ό Μνήμων γίνεται και καθυποβάλλεται εις τας ζημίας και τά διάφορα, άν συμβούν, ή εξαιρουμένων των έγχακτητικών ποινών.

31. Ιδιόγραφος διαθήκη είναι ή γραφομένη και υπογραφομένη ιδιοχειρώς από τὸν διαθέτην, και εύρισκομένη μεταξύ των χαρτίων του μετα τὸν θάνατον του, και όχι εις χείρας άλλου· ή διαθήκη αυτή πρέπει νά φέρῃ τὴν ἑξῆς, τὸν μὴνά τό έτος και τὸν τόπον.

32. Η ιδιόγραφος διαθήκη, διά νά λάβῃ τό κύρος της, πρέπει νά παρουσιασθῇ εις τό δικαστήριον, και ν' άνοιχθῇ ενώπιον τριῶν μαρτύρων, οι όποιοι νά αναγνωρίσωσι τὸν χαρακτήρα του διαθέτου.

33. Τό δικαστήριον, αφού άκούσῃ τοὺς μάρτυρας, καταγράφει τὰς όμολογίας των, και κατά συνέπειαν αὐτῶν αποφασίζει τὴν διαθήκην κυρίαν, ή μη.

34. Η απόφασις του δικαστηρίου έκκαλεῖται ενώπιον του Έκκλητου.

35. Προφορική διαθήκη είναι ή διαταγτομένη εις τὰ λόγια, ότε ό διαθέτης οὐτε νά γράψῃ δύναται, οὐτε καιρὸν έχει νά προσκαλέσῃ μνημονα, γραφομένη εὐθύς εις τὴν οίκον του διαθέτου και υπογραφομένη απ' όλους τοὺς παρευρεθέντας μάρτυρας.

36. Μόνον, όταν πέσῃ τις εξαφνα εις άρρώστιαν θανατηφόρον, ήμπορεῖ νά κάμῃ προφορικήν διαθήκην· δέν συγχωρεῖται δέ, άν ό διαθέτης υπερέσῃ τό τριακοστὸν έτος της ηλικίας του, και άν ἔχῃ άνιόντας ή κατιόντας, και τότε δέν διαθέτει εἰμὴ τό τέταρτον μέρος της περιουσίας του.

37. Ο διαθέτης, παρόντων πέντε μαρτύρων, προσφέρει τὴν τελευταίαν θέλησιν του, και παρακαλεῖ τοὺς μάρτυρας νά τὴν δεχθῶσιν έγγραφως, και νά μαρτυρήσωσι περὶ αὐτῆς· χωρὶς νά μακρυνθῇ από τὸν τόπον κάνας των μαρτύρων, πρέπει άμέσως νά γράφεται και νά υπογράφεται από όλους· άμέσως δέ μετά τὸν θάνατον τὴν παραδίδουν εις τό δικαστήριον· παραδίδόντες τὴν όφείλουν νά απαιτήσωσιν αντίγραφον επικυρωμένον από τὴν έξουσίαν, ήτις τὴν παραλαμβάνει. Οί μάρτυρες εντὸς 24 ὥρων μετά τὸν θάνατον του διαθέτου νά παρουσιάσωσι τὴν παρ' αὐτῶν γραφείσαν τελευταίαν θέλησιν του διαθέτου εις τό δικαστήριον.

38. Τό δικαστήριον καλεῖ προσωπικῶς τὸςον τοὺς έχοντας δικαίωμα άδιαθέτως, όσον και τοὺς καλουμένους από τὴν διαθήκην εις κληρονομίαν, ή εις λεγάτον, άν αὐτοὶ εύρίσκωνται εις τό τμήμα της δικαιοδοσίας του, και άν αὐτὸ γνωρίζῃ τό τμήμα, τό όποιον κατοκοῦν, κοινοποιεῖ εις αὐτοὺς τὴν ζήτησιν· οι δέ άγνωστοι συγγενεῖς είδοποιούνται διά τριῶν προγραμμάτων έχόντων έκαστον μίαν προθεσίαν, προσδιοριζομένην κατά τας περιστάσεις, και τὰ όποια δημοσιεύονται διά της έφημερίδος.

39. Τό δικαστήριον χρεωστει, έκτός των πέντε μαρτύρων, νά προσκαλέσῃ τὴν μαρτυρίαν των ιατρῶν, οι όποιοι επεσκέφθησαν τὸν διαθέτην, των συγκατοίκων αὐτοῦ, και άν είναι χρεία, και των γειτόνων του, διό νά βεβαιωθῇ περὶ της αληθείας του πράγματος, και άν έφυλάχθησαν οι απαιτούμενοι από τὸν νόμον κανόνες.

40. Οί έχοντες δικαίωμα έμπορουν νά παρήρσιάσωσι τὰ μέσα της έναντιώσεως των εντὸς 15 ἡμερῶν μετά τὴν προθεσίαν του τελευταίου προγράμματος.

41. Τό δικαστήριον, αφού θεωρήσῃ τὰ μέσα της πρώτης ζητήσεως, και δλας τας περιφερομένας έναντιότητας, άν υπάρχουν, αποφασίζει περὶ του κύρους της διαθήκης.

42. Η απόφασις του δικαστηρίου έκκαλεῖται.

Κανόνες ιδιαίτεροι περὶ του τύπου των διαθηκῶν.

43. Αἱ διαθήκαι των στρατιωτικῶν και των προσκολλημένων εις τὰ στρατεύματα δύνανται νά γίνωνται εις όποιονδήποτε τόπον ενώπιον ενός ταγματάρχου ή λοχαγού, παρόντων δύο μαρτύρων, ή ενώπιον δύο φροντιστῶν, ή και ενός μόνον, παρόντων δύο μαρτύρων.

44. Εάν ό διαθέτης είναι άσθενής ή πληγωμένος, δύνανται προσέτι νά γίνωνται ενώπιον τῶν ἐπὶ της υγείας άρχηγού, παρόντος και του στρατιωτικοῦ άρχηγού και του ἐπὶ της Αστυνομίας του νοσοκομείου.

45. Τα άνωτέρω άρθρα ισχύουν μόνον υπέρ των εύρισκομένων εις έκστρατείαν, ή έκστρατοπεδευμένων ή φρουρούντων έκτός του κράτους, ή αἰχμαλώτων έντων εις τοὺς έχθρους· δέν δύνανται δέ νά ωφεληθῶσιν απ' αὐτὰ οι έκστρατοπεδευμένοι ή φρουρούντες εντὸς του κράτους, έξω μόνον, άν εύρίσκωνται εις φρούριον πολιορκημένοι, ή εις άκρόπολιν, ή εις άλλον τόπον, του όποιου οι πόλεις είναι κλεισμένοι, και ή κοινωνία εξ αιτίας του πολέμου διακεκομμένη.

46. Η γενομένη κατά τὸν προσκετεθέντα τύπον διαθήκη μένει άκυρος μετά 6 μῆνας, αφού ό διαθέτης επιστρέψῃ εις τὸν τόπον, όπου δύναται νά κάμῃ διαθήκην κατά τὸς συνήθεις τύπους.

47. Αἱ συμπίπτουσαι διαθήκαι εις τόπον, όπου πάσα κοινωνία είναι διακεκομμένη εξ αιτίας της πανώλης ή άλλης μεταδοτικῆς νόσου, δύνανται νά γίνωνται ενώπιον ενός διοικητικοῦ αξιωματικοῦ, παρόντων δύο μαρτύρων.

48. Ο κανὼν οὗτος ισχύει και υπέρ των πασχόντων από τριούτας νόσους, και υπέρ των εύρισκομένων εις μερισμένους τόπους άν και μὴ πασχόντων.

49. Αἱ διαληφθεῖσαι διαθήκαι εις τὰ προηγούμενα δύο άρθρα μένουν άκυροι μετά 6 μῆνας, αφού επαναληφθῇ ή κοινωνία του τόπου, όπου εύρίσκεται ή διαθήκη, ή μετά 6 μῆνας, αφού οὗτος μεταβῇ εἰς τόπον ελευθείας κοινωνίας.

50. Αἱ εις διάπλουν συμπίπτουσαι διαθήκαι δύνανται νά γίνωνται εις μέν τὰ δημόσια πολεμικά πλοία του κράτους· ενώπιον του πλοιάρχου, ή εις άπουσίαν αὐτοῦ ενώπιον του υποπλοιάρχου, παρευρισκομένου πάντοτε και του φροντιστοῦ αξιωματικοῦ ή του εκπληροῦντος τὰ έργα αὐτοῦ, εις δέ τὰ έμπορικά πλοία δύνανται νά γίνωνται ενώπιον του γραμματέως του πλοίου, ή οὔτινος άντ' αὐτοῦ, πάντοτε παρευρισκομένου του πλοιάρχου, ιδιοκτῆτου ή κυρίου, και εις άπουσίαν τούτων, παρευρισκομένων των οὔτινες άντ' αὐτῶν καθ' ὅλας τας περιπτώσεις αἱ διαθήκαι αὐται πρέπει νά γίνωνται, παρόντων δύο μαρτύρων.

51. Εἰς μέν τὰ πλοία του κράτους· ή διαθήκη του πλοιάρχου ή του διοικούντος αξιωματικοῦ, εις δέ τὰ έμπορικά ή του πλοιάρχου, του ιδιοκτῆτου ή κυρίου, ή ή του γραμματέως δύνανται νά γίνωνται ενώπιον των διαδεχομένων αὐτοὺς κατά τάξιν της ύπηρεσίας ως πρὸς τό επίλοιπον, κατά τό προηγούμενον άρθρον.

52. Καθ' ὅλας τας περιπτώσεις, γίνονται δύο πρωτότυπα των διαθηκῶν, περὶ ὧν ό λόγος εις τὰ προηγούμενα άρθρα.

53. Εάν τό πλοῖον άρξῃ εις ξένον λιμένα, όπου εύρίσκεται πρὸςενος της Ελλάδος, είναι υπόχρεοι οι ενώπιον των όποιων έγινε νά διαθήκῃ, νά παρακαταθέσωσιν τό έν των πρωτοτύπων κλεισμένον και έσφραγισμένον εις τας χείρας του πρεζίντου, όστις θέλει τό διευθύνει πρὸς τὸν ἐπὶ των Ναυτικῶν και οὗτος θέλει τό παρακαταθέσει εις τό γραφεῖον του δικαστηρίου του τόπου, όπου ό διαθέτης έχει τὴν κατοικίαν του.

54. Αφού τό πλοῖον επιστρέψῃ εις τὴν Ελλάδα, είτε εις τὸν ἐθνικὸν ναύσταθμον, είτε εις όποιονδήποτε άλλον, τὰ δύο της διαθήκης πρωτότυπα κλεισμένα και έσφραγισμένα, ή τό έν εξ αὐτῶν, εάν τό άλλος ήθελε παρακατατεθῇ ἐπὶ του διάπλου κατά τό προηγούμενον άρθρον, παραδίδονται εις τό γραφεῖον της ἐπὶ των Ναυτικῶν Γραμματείας, και ό ἐπὶ των Ναυτικῶν Γραμματεῖς διατάττει τὴν παρακαταθήκην αὐτῶν κατά τό άνωτέρω άρθρον.

55. Εἰς τό ναυτολόγιον του πλοίου, άντικρὺ του όνόματος του διαθέσαντος, σημειοῦται ή γενομένη των πρωτοτύπων της διαθήκης παράδοσις· είτε εις χείρας έμπορικοῦ πρεζίντου, είτε εις τό γραφεῖον της ἐπὶ των Ναυτικῶν Γραμματείας.

56. Η διαθήκη δέν θεωρεῖται ως γενομένη εις τὴν θάλασσαν, και άν ήθελε γινῇ κατά τὸν διάπλουν, άν καθ' ὃν χρόνον έγινε ν, ήθελε νά είναι άραγμένον τό πλοῖον εις ξένον τόπον ή εις τόπον του κράτους, όπου ήθελε νά ἔχῃ δημοσίος αξιωματικός· εις τοιαύτην περίπτωσιν είναι άκυρος ή διαθήκη, άν δέν έκτεθῇ κατά τοὺς προσδιορισμένους τύπους του κράτους, ή κατά τοὺς εν χρήσει τύπους του τόπου, όπου έγινε.

57. Αἱ προβηθεῖσαι διατάξεις είναι κοινὰ και διά τὴν διαθήκην άπλων έπιβατῶν μὴ σακροτόντων μέρος του πληρώματος.

58. Η ἐπὶ της θαλάσσης γενομένη διαθήκη, κατά τὸν διαληφθέντα τύπον εις τό άρθρον 51, δέν έχει κύρος, εἰμὴ μόνον, όταν ό διαθέτης αποθάνῃ εις τὴν θάλασσαν· δέν έχει κύρος οὐσαύτως μετά 21 ἡμέραν αφού ό διαθέτης αποβῇ εις τόπον, όπου ήθελε δύνηθῇ νά κάμῃ εκ νέου τὴν διαθήκην κατά τοὺς εν χρήσει τύπους.

59. Η εις τὴν θάλασσαν γενομένη διαθήκη δέν δύναται νά περιέχῃ οὐδεμίαν διάταξιν υπέρ των αξιωματικῶν του πλοίου.

Τό περὶ εξαιρέσεως των μαρτύρων άρθρον είναι κοινὸν και διά τοὺς αξιωματικούς του πλοίου· Εάν ὅλοι οι αξιωματικοὶ είναι συγγενεῖς, τότε ή διαθήκη γίνεται ενώπιον διπλασίου αριθμοῦ μαρτύρων.

60. Αἱ περὶ ὧν ό λόγος διαθήκαι εις τὰ προηγούμενα άρθρα υπογράφονται από τὸν διαθέσαντα και από τοὺς ενώπιον των όποιων γίνονται.

Εάν ό διαθέτης δηλοποιήσῃ ότι δέν ήξεύρει, ή δέν δύναται νά υπογράψῃ, γίνεται μνημία της δηλοποιήσεως του ταύτης, ως και της αιτίας, ήτις τὸν έμποδίζει νά υπογράψῃ.

Εἰς περιπτώσιν, καθ' ἣν απαιτεῖται ή παρουσία δύο μαρτύρων, ή διαθήκη υπογράφεται τουλάχιστον παρ' ενός εξ αὐτῶν, και γίνεται μνημία της αιτίας, δι' ἣν ό άλλος δέν υπέγραψεν.

61. Ο Έλλην εις ξένον κράτος εύρεθείς δύναται νά διαθέσῃ δι' ιδιόγραφου διαθήκης ή ἐπὶ Μνήμονος, κατά τοὺς περὶ μνημονείας εν χρήσει τύπους του τόπου, όπου ή πράξις έγινε ν.

62. Αἱ εις ξένον κράτος γενομένης διαθήκαι δέν δύνανται νά στέλλωνται πρὸς έκτέλεσιν, όταν άφωρῶσιν υπάρχοντα κείμενα εντὸς του κράτους, εἰμὴ μόνον, αφού κατεγράψωσιν εις τό γραφεῖον του τόπου της κατοικίας του διαθέσαντος, (δι' οὗτος ἔχῃ τινὰ κατοικίαν) ή εις τό γραφεῖον του τόπου της τελευταίας γνωστῆς αὐτοῦ κατοικίας εντὸς του κράτους. Όταν δέ ή διαθήκη περιέχῃ διατάξεις άφωρώσας άκίνητα κείμενα εντὸς του κράτους, ή διαθήκη πρέπει νά καταγράφεται και εις τό γραφεῖον του τόπου, όπου εύρίσκωνται τὰ άκίνητα ταῦτα.

63. Οί τύποι εις τοὺς όποιους υπόκεινται αἱ διαφορα διαθηκῆς, μὴ διατηρούμενοι, τας αποτελοῦν άκυρους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Δέν είναι δεκτοὶ ως μάρτυρες εις κάμειαν διαθήκην οι κληρονόμοι, οι λεγατάροι, οι εξ άματος και εξ άγχιστείας συγγενεῖς αὐτῶν μέχρι του βαθμοῦ του κελύοντος τὸν γάμον, οι συγγενεῖς του ίδιου βαθμοῦ είτε του διαθέτου, είτε του Μνήμονος, όστις δέχεται τὴν διαθήκην, ό πνευματικός του διαθέτου, και ό ισρεύς της ένορίας του, οι καταδικαζόμενοι δι' έγχακτητα προεργά-

μεν πλεονεξίας, οἱ ἐπίσκοποι, παραχαράκται, πλαστογράφοι, ψευδομάρ-
τυρες κλέπται, μαστροποὶ, καὶ συκοφάνται.
Οὐδ' ἐπαγγελλόμενοι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν δὲν δύνανται νὰ εἶναι
μαρτυρὲς τῆς τελευταίας θαλήσεως τοῦ χριστιανισμοῦ.
Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεὺς νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν ψήφισμα.
Ναυπλίου, τῇ 21 Φεβρουαρίου 1830.

Ὁ Κυβερνήτης

I. A. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματεὺς

I. Γ. ΓΕΝΑΤΑΣ.

Δικαστικά.

Ἀρ. 1591.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Εγκύκλιος.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΧΑΪΑΝ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Πρὸς τοὺς κατὰ τῆς Ἐπικράτειαν Ἐκτάκτους Ἐπιτρό-
πους καὶ Διοικήτας.

Κατὰ τὴν νύκτα τῶν 16 τοῦ ἰσταμένου ὁ Γρηγόριος
Γιαμπανᾶς Κεφαλλῆν, τότε πώγελμα ναυτικῆς, ἐξελεγχθεὶς
πρότινων ἡμερῶν πειράτης, καὶ καταδικασθεὶς εἰς ἐπίαιτῃ
φυλακὴν ἐτοιχώρῃζε τὴν φυλακὴν τῆς πολέως ταυτῆς καὶ
ἐδραπέτευσεν.

Εἰδοποιεῖσθε λοιπὸν νὰ ἐπαγρυπνήσετε εἰς τὴν σύλληψιν
τοῦ δραπετοῦ τούτου καὶ τὴν ἀποστολὴν του πρὸς τὸ Δι-
καστήριον τοῦτο.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ δραπέτης αὗτος παρεκτὸς τοῦ γνησίου
ὀνόματος αὐτοῦ, Γρηγόριος Γιαμπανᾶς Κεφαλλῆν, ἔχει καὶ
τὴν ψευδωνυμίαν, Παναγῆς Δεμερούκης Δραγαμεστινός.

Ἐν Βοστίτῃ, τὴν 19 Μαρτίου 1830.

Ὁ Πρόεδρος N. ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ.
A. ΓΚΡΙΑΝΗΣ.
ΣΩΓΗΡΙΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Ὁ Γραμματεὺς M. Κασσιέρης.

Ἀρ. 1580.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΧΑΪΑΝ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ.

Ἐγκαλεσθέντων ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῶν ἐκ
Μαζίου, χωρίου τῆς ἐπαρχίας Καλαβρυτῶν, Σπανοβασίλη
Γεωργίου, Ἐλένης ἀδελφῆς αὐτοῦ, καὶ Νικολάου Γιαννακου-
λοπούλου παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Ἰωαννικίου, κατηγορουμένων
τοῦ μὲν πρώτου ὡς ἀρπάσαντος τὴν ἀνέψιαν αὐτοῦ Κριστά-
λων ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, τῶν δ' ἑτέρων ὡς συνεργατῶν
αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πράξει ταύτῃ.

Τὸ Δικαστήριον, κατ' αἰτήσιν τοῦ ἐπὶ τούτου διορισθέντος
ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ, ἐξεδότο τὸ ὑπ' Ἀρ. 1315 ἔνταλμα
πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Καλαβρυτῶν περὶ τῆς συλλήψεώς
αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ μὲν, Σπανοβασίλης καὶ N. Γιαννακουλό-
πουλος, δὲν συνελήφθησαν εἰσέτι, ἡ δὲ Ἐλένη αὗτα ἔγγυος
δὲν δύναται νὰ μεταβῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Δικαστηρίου,
ἐντέλλεται αὐτοὺς, κατ' αἴτησιν τοῦ ἐξεταστικοῦ δικαστοῦ
ὑπὸ 10 τοῦ ἰσταμένου, νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικα-
στηρίου τούτου ἐντὸς 20 ἡμερῶν μετὰ τὴν διὰ τῆς Γενικῆς
ἐφημερίδος δημοσίευσιν τοῦ παρόντος· ἄλλως, θέλουν διακοπῇ
τῶν πολιτικῶν τῶν δικαιωμάτων.

Οφείλει ἕκαστος τῶν πολιτῶν, γνωρίζων ποῦ εὐρίσκονται
οἱ διαληφθέντες φυγόδικοι, ν' ἀναφέρῃ τούτο πρὸς τὰς κατὰ
τόπους Ἀρχάς· αἱ δὲ Ἀρχαὶ θέλουσιν ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν

σύλληψιν καὶ ἀποστολὴν αὐτῶν πρὸς τὸ Δικαστήριον.

Τὸ παρὸν θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῆς Γενικῆς ἐφημερίδος,
καὶ κηρυχθῇ διὰ τοῦ κήρυκος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ἀντίγρα-
φα αὐτοῦ θέλουν κολληθῇ ἐπὶ τῶν θυρῶν τοῦ Δικαστηρίου,
τῆς καθεδρικῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν οἰκιῶν τῶν ἐγκαλουμένων,
ἕτερον δὲ θέλει διευθυνθῇ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Καλαβρυ-
τῶν διὰ νὰ ἐνεργηθῇ.

Ἐν Βοστίτῃ, τὴν 18 Μαρτίου 1830.

Ὁ Πρόεδρος N. ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ.
A. ΓΚΡΙΑΝΗΣ.
X. N. ΚΑΛΑΒΡΥΤΙΝΟΠΟΥΛΟΣ.
Ὁ Γραμματεὺς M. Κασσιέρης.

Πρὸς τὸν Ἐκδότην τῆς Γενικῆς Ἐφημε-
ρίδος τῆς Ἑλλάδος.

Κύριε,

Τὸ ἐσώκλεισθεν γράμμα ἦτον σταλμένον πρὸ ὀλίγων
ἡμερῶν εἰς ἐμένα ἀπὸ τῆς Κυρίας Λυδίας Ἀντλῆς Σιγούρηνης,
μὴν Ἀμερικάνισσαν, μεῖνα δῶρον διὰ τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ
τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἐξοδεύσω εἰς τὸν τρόπον
ὅπου θὰ προξενήσῃ τὴν μεγαλητέραν ὠφελείαν διὰ τοὺς
ἀνωθεν εἰρημένους. Ὁ σκοπός μου εἶναι νὰ τὸ ἐξοδεύω,
ὅταν ἔχω εὐκαιρίαν, διὰ τὰ σχολεῖα.

Σὰς παρακαλῶ νὰ καταχωρίσετε τὸ ἐσώκλεισθεν γράμμα
εἰς τὴν ἐφημερίδα σας, καὶ νὰ δεχθῇτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς
εἰλικρινοῦς ὑπολήψεώς μου.

Ἐν Τήνῳ, τὴν 25 Μαρτίου 1830.

Ὁ φίλος σας
Ἰωνᾶς Κίγγ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὰς χήρας καὶ ὀρφανὰ τῶν Ἀθηνῶν

Ἄρτφορντ Κοννέτικουτ, 1 Αὐγούστου 1829.

Ἡμεῖς αἱ διὰ τῆς ὑποσημειωμένης διευθυνόμεναι πρὸς
σᾶς ἀνεγνώσαμεν μὲ βαθεῖαν συμπάθειαν τὴν πρὸς τὸν
αἰδεσιμώτατον Κύριον Κίγγ ἐπιστολὴν σας. Τὰ περὶ τοῦ
ἐκπατρισμοῦ σας θλιβερά παράπονα, ἡ λιμνητορία καὶ
ἔλλειψις τοῦ ἐπιουσίον ἄρτου ἐκίνησαν εἰς οἶκτον τὰς ψυ-
χὰς μας. Ἡμεῖς εἴμεθα ὀλίγαι γυναῖκες, φιλικῶς συσχε-
τισμέναι, πρότερον δὲ συμμαθήτριά. Ἡ ἱστορία καὶ ἀγάπη
τῆς πατρίδος σας περιεπλάκησαν μὲ τὰ πρῶτα μαθήματά
μας. Ἀλλὰ πρὸ πάντων αἱ νεαραὶ μας καρδίαι, ὡς διὰ περιηγή-
σεως, ἀνερεύων μὲ θάμβος τὸ ἐνδοξὸν ἔδαφος τῆς γεννησά-
σης σας γῆς, τὰς Ἀθήνας. Ἡ πολιτεία τοῦ Σόλωνος, ἡ
ἀνδρία τοῦ Μιλτιάδου, καὶ ἡ φήμη τοῦ Περικλέους ἤχημα-
λώτισαν τὰς φαντασίας μας, ὥστε ἡκροώμεθα μὲ εὐφρο-
σύνην τὰς διδασκὰς τοῦ Σωκράτους, καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ
Πλάτωνος.

Ἡ περίοδος τῶν σπουδῶν μας ἤδη ἔλαβε τέλος, καὶ τινες
ἐξ ἡμῶν ἐμβῆκαν εἰς τὰ κοινωνικὰ χρέη τοῦ βίου λαβοῦσαι
τὰς τοῦ γάμου καὶ μητρὸς σχέσεις. Δὲν παύομεν μόνον
τοῦτο μὲ ἡδονὴν νὰ σκεπτάμεθα τὸν εἰς τὸ σχολεῖον ἐξοδε-
θέντα καιρὸν, καὶ νὰ φυλάττωμεν εἰς τὴν μνήμην μας τὴν
ἡμέραν, καθ' ἣν ἐμβήκαμεν πρῶτον εἰς αὐτὸ, ἐορτάζοντες τὴν
ἐτησίως. Σήμερον τὸ ἀπόγευμα συνειρτάζαμεν τὴν δεκάτην
πέμπτην ἐνιαύσιον ὑπὸ τὴν σκιάν ἐνὸς τερπνοῦ δάσους

οτιζομένου από τινα εἰρηνικὸν ρύακα, ὅταν μᾶς ἔφθασαν ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τῆς Αἰγίνης στεναγμοί σας.

Μὲ εἰλικρινὲς αἰσθημα συμπαθείας καὶ τρυφερότητος συνεισφέρομεν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν σας. Εἶθε νὰ ἴμεθα εἰς κατάστασιν ὥστε νὰ δείξωμεν μεγαλητέραν ἐλευθεριότητα· ἀλλ' ἡ πολυκαιρία ἤδη ἡλάντωσε τὸν ἀρχικὸν ἀριθμὸν μας.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κρινοῦ Σωτήρος σᾶς προσφέρομεν τοῦτο τὸ δῶρόν μας. Ἐκτείνουσαι δὲ τὰς χεῖράς μας πρὸς τὸ ἡμισφαίριόν σας, σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ ἀντέχετε μὲ θάρρος. Πολλὰ καρδίαι εἰς ταύτην τὴν ἐλευθέραν μας γῆν κινούμεναι εἰς συμπάθειαν διὰ τὰ δεινά σας, θεωροῦν μὲ βαθύτατον αἰσθημα ἀγάπης αὐτὴν τὴν κλασικὴν γῆν, ἣτις ἦγον δι' ὁλοκλήρους αἰῶνας ἡ διδάσκαλος καὶ τύπος τοῦ κόσμου. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ εὐνοϊκὴ δέησις τῶν κατὰ τὴν Σύραν Ἑλληγνίδων (" εἶθε συχνὰ αἱ προῖνάι μας εὐχαὶ νὰ κατεθύνωνται εἰς τὸν ὑψιστον ὑπὲρ τῆς πασχούσης Ἑλλάδος! ,) εἶναι εἰς τὴν μνήμην ἐκείνων τῶν πρᾶων πνευμάτων, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς εἰσακούει. Εἶθε ὁ παντοδύναμος βραχίων, ὅστις ἕως τώρα σᾶς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς Τουρκικῆς αἰχμαλωσίας, νὰ σᾶς ὑπερασπίζεται μὲ τὴν αὐτὴν πρόνοιαν, περιπόθηται καὶ στερημέναι φίλαι, ἕως οὔ ἡ Ἑλλάς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀρχαίαν τῆς δόξαν, καὶ αἱ Ἀθῆναι νὰ γένουν ὅ,τι ἡ Σιών ἦγον ἄλλοτε, " Διάδημα κάλλους, καὶ δόξα ὅλης τῆς γῆς. ,

Λυδία Ἀντλεη Σιγούρνεη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Οἱ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ῥωσσίας Πρόσβεις τῆς Τουρκίας ἐδέχθησαν εἰς δημόσιον συνέντευξιν τῆς Α. Α. Μ. τὴν 28 τοῦ Ἰανουαρίου.

Τὴν 23 Δεκεμβρίου παρελθόντος ὑπεγράφη παρὰ τοῦ ἐν Λονδίῳ Συμβουλίου τὸ νέον πρωτόκολλον τὸ περὶ τῆς ὀριστικῆς διατάξεως τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων.

Αἱ Παρισιανὰ ἐφημερίδες ἀναφέρουν ὅτι ὁ στρατηγὸς Γυλλεμινῶτος διωρίσθη Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Ἀλγερίου τῶν Γάλλων ἐκστρατείας. Αἱ δὲ πολεμικαὶ προπαρασκευαὶ γίνονται δραστηρίως.

Κατὰ τὴν 13 τοῦ Φεβρουαρίου τὰ Ἑλληνικὰ κεφάλαια ἀνέβησαν ἀπὸ 36 1/2 εἰς 43 1/2. Ἐλέγετο δὲ ἐν τῇ τῶν Παρισίων Λέσχῃ ὅτι ὁ ἐν Φραγκοφόρτῳ οἶκος τοῦ Ῥότσχिल्δ ἐπρότεινε νὰ δανείσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν πρὸς 70 τὰ 100, καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι καὶ ἡ Ῥωσσία αὕτη ἀνεδέχετο τὴν ἐγγύησιν τῆς πληρωμῆς τῶν τόκων.

(Οὐνετ. Παρατηρ.)

Ἡ Ἐφημερίς τῆς Νυρεμβέργης δημοσιεύει ἀξιόσημειώτόν τι ἄρθρον περὶ τῆς τῶν ἐνδεῶν τάξεως.

Εἰς ὅλους, λέγει, τοὺς τόπους τῆς Εὐρώπης αὐξάνει τριμερὰ τὸ πλῆθος τῶν πενήτων. Ἡ δ' αὖξισις αὕτη εἶναι

ἔτι σημαντικώτερα σχετικῶς εἰς τοὺς τόπους, ὅπου αἱ τῆς ἐθνικῆς εὐδαιμονίας πηγαὶ ρέουν ἀφθονωτέρως. Εἰς ὅποιους τόπους ἀκμάζουν πλειότερον ἢ γεωργία, τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ τέχναι, ἐκεῖ τῶντι τὸ κακὸν δεικνύεται μεγαλύτερον· καὶ εἶναι εὐκόλῳ νὰ κατανοήσῃ τις τὴν αἰτίαν· ἐπειδὴ, ὅπου εἶναι μέγιστον πλῆθος πλούτων, ἐκεῖ εἶναι καὶ μέγιστη ἀνισότης εἰς τὴν διανομὴν αὐτῶν, καὶ ἐντεῦθεν αὖξισις ἀναφρικῶς τῆς τιμῆς τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτηδείων.

Ἡ Γαλλία, μὲ 32 ἑκατομμύρια ἐγκατοίκων καὶ 1000 ἑκατομμύρια σχεδὸν προσδόν, ἔχει εἴκοσι δύο καὶ ἡμίαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, οἵτινες, εἰς τρεῖς τάξεις διαιρούμενοι, δὲν ἔχουν νὰ δαπανῶσι καθ' ἡμέραν πλέον ἢ 5, 6 καὶ 8 Σολδία. Ὁμολογεῖται δ' ἐν γένει ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῇ Γαλλίᾳ 5 ἑκατομμύρια πτωχῶν κατὰ τὴν ἀκριβεστέραν ἔννοιαν τῆς λέξεως, καὶ ὅτι εὐρίσκονται ὑπὲρ τὰ 3 ἑκατομμύρια, οἵτινες δὲν ἔχουν νὰ ζήσουν εἰς ἓνα μόνον μῆνα. Δύναται δὲ τις νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐν Παρισίοις ἐπικρατοῦσαν ἀθλιότητα, πόλει, ἣτις καθ' ἑαυτὴν πληροῖναι τὸ δεκατημῖριον ὅλων τῶν τῆς Γαλλίας εἰσφορῶν, ἐὰν παρατηρήσῃ ὅτι ἐκ τῶν 25 χιλιάδων ἀνθρώπων τῶν κατὰ τὸ 1829 ἀποθανόντων δεκαπεντακισχίλιοι, τὰ δύο τρίτα σχεδὸν, ἀπέθανον ἐν τοῖς νοσοκομείοις.

Εἰς τὴν Ὁλλανδίαν δύναται τις νὰ μάθῃ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ ἐκ τοῦ πλῆθους τῶν πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ μέσων καὶ συνδρομῶν. Κατὰ τὸ 1827 ἀπηριθμοῦντο ἐκεῖ 6,445 εὐεργετικὰ καταστήματα, τὰ ὅποια ἐχορήγουν βοηθείας εἰς 805,000 ἀνθρώπους, καὶ τῶν ὁποίων αἱ δαπάναι ἀνέβησαν εἰς 10 καὶ ἡμίση ἑκατομμύρια Ὁλλανδικὰ φλωρία.

Ἀλλ' ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ, τῷ πλουσιωτάτῳ τοῦ κόσμου τόπῳ, εὐρίσκεται ἡ μεγαλητέρα ταλαιπωρία. Κατὰ τὰ τελευταῖα ὀκτὼ ἔτη αἱ διὰ τοὺς πτωχοὺς εἰσπραξαίσεις ἑδεκαπλασιάσθησαν, καὶ τοῦτο ὑπερβαίνει ἀναφορικῶς κατὰ πολλὰ τὴν αὖξισιν τοῦ πλούτου, τοῦ ἐμπορίου καὶ τοῦ πληθυσμοῦ, ἣτις ἔπρεπε νὰ γένη κατ' αὐτὸ τοῦ χρόνου τὸ διάστημα.

Ἡ Γερμανία αὕτη, ἣτις μέχρι τοῦδε διεφθμίζετο κατὰ τὴν γενικὴν εὐπορίαν καὶ εὐτυχίαν τῆς πολυαριθμοῦ μέσης τάξεως, καὶ ὅπου ἡ πρὸς ἀλληλα σύγκρισις τοῦ πλούτου καὶ τῆς πτωχείας ἦτον ἡ ὀλιγώτερον καταπληκτικὴ, βλέπει παρομοίως αὐξανόμενον τὸ πλῆθος τῶν ἐνδεῶν. Διάφοροι πόλεις τῆς Γερμανίας, ὅπου μέχρι τοῦδε αἱ αὐτοπροαίρετοι βδῆθαιαι ἤρκουν εἰς τὴν διατήρησιν τῶν πτωχῶν τῶν, ἡσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ συστήσωσι ἰδιαίτεραν εἰσφορὰν διὰ νὰ τοὺς βοηθῶσι. (Ἐφ. Λαυσάννης.)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Δύο ὁμολογίαι χρονολογημέναι ἀπὸ 14 καὶ 15 Ἀπριλίου 1822, δηλοποιοῦσαι ὅτι ὁ Ἀντώνιος Μακρύγλους ἐδανείσθη ἀπὸ τὸν Βενέδικτον πατρισερχικὸν ἐφημέριον, κατὰ μὲν τὴν μίαν Γρ. 2,500, κατὰ δὲ τὴν ἄλλην Γρ. 1500, ἐμμάστρια ἀμφότεραι, καὶ ἐπισυναπτόμεναι μὲ Γαλλιστὶ γεγραμμένην ἀποφασιν τῆς ἐν Ὁδησσῷ Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν διαφορῶν τῶν ἐκεῖ καταφυγόντων Ἑλλήνων, ὑπὲρ τοῦ Βενεδίκτου, εὐρεθεῖσαι καθ' ὁδὸν παρακατεστήσαντο εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Δημογεροντίας τῆς Ἑρμιουπόλεως Σύρας διὰ νὰ δοθῶσιν εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀνήκουσιν, ὅταν γνωρισθῇ.